

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Vladimírem Gabrielem Navrátilem
ve věci

žalobce: X.
státní příslušník Republiky Uzbekistán
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Slukou
sídlem U Vršovického nádraží 873/2, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM- 1039/ZA-ZA11-ZA13-2025 z 24. 11. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále „ČR“) z 14. 9. 2025 jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný vyšel zejména z žalobcovy výpovědi a dále z informací o zemi jeho původu, které shromáždil v průběhu správního řízení,

konkrétně z dokumentu „*Informace OAMP Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025*“, s nímž se žalobce seznámil a mohl se k němu vyjádřit. Zejména na základě jeho výpovědi obsažené v poskytnutí údajů k žádosti 19. 9. 2025 a v pohovoru z téhož dne žalovaný seznal, že žalobcovy důvody pro podání žádosti byly čistě ekonomické povahy. Žalobce to výslovně přiznal, a naopak neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný uzavřel, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, že se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

2. Průběh soudního řízení.

2. **Žalobce v žalobě** namítl, že požádal o azyl mimo jiné z důvodu náboženské diskriminace v „Holandském království“, ale správní orgány tuto skutečnost nijak nezohlednily. Kromě toho žalobce neměl po celou dobu projednání své žádosti k dispozici tlumočníka z uzbekického jazyka.
3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** označil žalobní tvrzení za nedůvěryhodná. Žalobce ve správním řízení nic o náboženské diskriminaci v „Holandském království“ netvrdil a žalovanému není známa žádná indicie o žalobcově pobytu v této zemi: z jeho historie vyplývá pouze jeho pobyt v Maďarsku a na Slovensku v roce 2024. V rámci prvotního poskytnutí údajů a pohovoru ostatně žalobce odůvodnil podání žádosti o mezinárodní ochranu tím, že si chce v ČR zlegalizovat pobyt do doby, než dostane pobyt na Slovensku. Žádné další důvody pro podání žádosti neuvedl. Pravdivé není ani tvrzení, že žalobci nebyl po celou dobu k dispozici tlumočnick z uzbekického jazyka. Ze správního spisu naopak vyplývá, že mu v průběhu správního řízení asistoval tlumočnick I. I. Žalovaný uzavřel, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou pouze ekonomické důvody, čímž byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti jakožto zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
4. Usnesením z 12. 2. 2026 **ustanovil soud žalobci** k jeho žádosti **tlumočnicka** z jazyka uzbekického, aby mu tlumočil průběh soudního jednání, na jehož nařízení žalobce trval.
5. **Soudního jednání 12. 3. 2026** se zúčastnil žalobce a žalovaný, žalobcův advokát se z jednání den předem omluvil řka, že si klient jeho přítomnost nepřejí. Oba účastníci řízení shrnuli obsah svých podání a setrvali na dřívějších procesních návrzích. Žádný z účastníků nenavrl v průběhu řízení žádné důkazy nad rámec správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

3. Posouzení věci.

6. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba splňuje formální i obsahové náležitosti, je přípustná a podala ji osoba oprávněná včas v 15denní lhůtě [§ 32 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu]. Následně soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout

z úřední povinnosti. Vycházel při tom s ohledem na čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice¹ ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku.

7. Žalobce v žalobě nijak věcně nepolemizuje se skutkovými zjištěními, na nichž žalovaný postavil svůj závěr o zjevné bezdůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce toliko namítá, že byl diskriminován v Holandském království kvůli svému náboženskému přesvědčení a že mu žalovaný ve správním řízení nezajistil po celou dobu projednávání žádosti tlumočnicka z uzbeckého jazyka.
8. Toto tvrzení zaznělo poprvé až v žalobě. Jedno ze základních pravidel soudního řízení správního spočívá v tom, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V případě mezinárodní ochrany je toto pravidlo částečně prolomeno § 32 odst. 9 zákona o azylu s účinností od 1. 7. 2023. Podle tohoto ustanovení *při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k brozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.*
9. Citované ustanovení převádí do vnitrostátního práva čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, a při jeho výkladu tedy lze použít i judikaturní závěry učiněné ještě před transpozicí směrnice, kdy měla směrnice v tomto ohledu přímý účinek. NSS v klíčovém rozsudku 10 Azs 194/2015 z 26. 11. 2015 kromě určitých podmínek tehdy aktuální přímé aplikace zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 [...] nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice a § 32 odst. 9 zákona o azylu lze tedy přihlídnout ke skutkovým okolnostem dříve neuvedeným pouze tehdy, nemohl-li je žalobce v proběhlém správním řízení bez své viny v uvést.
10. Tak tomu v nynější věci zjevně nebylo. Žalobce (zastoupený advokátem) pouze tvrdí, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodů náboženské diskriminace v Holandském království. Jak vyplývá ze správního spisu, v rámci poskytnutí údajů k žádosti mezinárodní ochranu žalobce popsal, že do ČR přicestoval z Republiky Uzbekistán přes Republiku Kazachstán, Tureckou republiku, Maďarsko a Slovenskou republiku. Nizozemské království v jeho příběhu nikde nefiguruje, stejně jako zmínka o žádné náboženské diskriminaci. Žalobce v žalobě nijak nevysvětlil, proč se o údajné náboženské diskriminaci v Nizozemském království dříve nezmínil, ani v čem konkrétně měla tato diskriminace spočívat. Tím méně žalobce něco z toho prokázal. Zcela obecné a ničím nepodložené žalobní tvrzení nemůže zpochybnit závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí.
11. K podstatě důvodů pro podání žádosti, které žalobce tvrdil v žádosti a v průběhu správního řízení, soud uvádí, že jsou bezesporu ekonomické povahy. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti 19. 9. 2025 uvedl, že si chce v ČR zlegalizovat pobyt, než dostane pobyt ve

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU z 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Slovenské republice. Svůj předchozí pobyt v zahraničí popsal tak, že pracoval čtyři měsíce v Budapešti v továrně na televize, načež odcestoval do Slovenské republiky, kde však během měsíce práci nesehnal, pročež přesídlil do ČR. V pohovoru k žádosti téhož dne pak výše řečené rozvedl řka, že za jeho odchodem z Republiky Uzbekistán stály ekonomické potíže a účelem cesty do Evropy bylo vydělat si peníze. Žalobce se v zemi původu nepotýkal s žádnými potíži – ať už s orgány státu nebo kvůli rase, národnosti, příslušnosti k sociální skupině, pohlaví, sexuální orientaci, náboženství či politickým názorům – a může se tam kdykoli vrátit. I kdyby se žalobce v zemi původu přestěhoval na jiné místo, vydělával by méně peněz než v Evropě. Zároveň žalobce podotkl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí a nijak se politicky neangažoval. Je zdrav, s ničím se neléčil, nemá žádné zvláštní potřeby. Tato tvrzení žalobce v žalobě nijak nekorigoval, s výjimkou obecné zmínky o náboženské diskriminaci.

12. Soud připomíná setrvalou judikaturu správních soudů, shrnutou například v usnesení NSS 5 Azs 326/2024 z 30. 4. 2025, podle nějž „nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. k absenci azylových důvodů např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003–64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003–54). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008–69, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023–31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022–26).“
13. Žalobce během správního řízení nenamítal nic ohledně ochrany lidských práv či stavu právního státu v Uzbekistánu. Soud tedy neshledal, že by žalobce zpochybnil závěry žalovaného ohledně ekonomické povahy důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.
14. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobci byl 19. 9. 2025 ustanoven tlumočník z uzbekého jazyka, a to I. I., jenž zároveň složil tlumočnický slib. Tento tlumočník byl pak téhož dne přítomen jak poskytnutí údajů k žádosti, tak pohovoru k žádosti, kdy tlumočil otázky správního orgánu i žalobcovy odpovědi na ně. Z jeho podpisu na všech stranách protokolů o těchto úkonech vyplývá, že byl přítomen po celou dobu jejich trvání. Nic ve správním spisu nenaznačuje, že by tlumočník nebyl po určitou dobu přítomen, a ani žalobce v žalobě nespecifikuje, o co své opačné tvrzení opírá.
15. Soud tedy neshledal, že by žalovaný ve správním řízení porušil žalobcovo právo na tlumočníka.

4. Závěr a náklady řízení.

16. Žalovaný na podkladě shromážděných informací dospěl ke správnému závěru, že žalobcovy důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu měly čistě ekonomickou povahu. Žalobce to ostatně v průběhu správního řízení výslovně přiznal, a ani v soudním řízení neuvedl nic, co by jeho dřívější výpověď věrohodně zpochybnilo. Žalobní tvrzení jsou krajně obecná a nedůvěryhodná, jelikož nemají žádnou oporu v ničím dříve řečeném. Žalovaný tedy nepochybil, když zamítl žalobcovu žádost pro zjevnou bezdůvodnost a

v návaznosti na to se nezabýval splněním podmínek pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce ohledně porušení práva na tlumočníka ve správním řízení, a proto zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale nevznikly mu žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
18. Ustanovený tlumočník má právo na odměnu a na náhradu účelně vynaložených nákladů, které hradí stát (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ve spojení s § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Soud o odměně a náhradě nákladů rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem doručení tohoto rozhodnutí. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. března 2026

JUDr. Vladimír Gabriel Navrátil
soudce